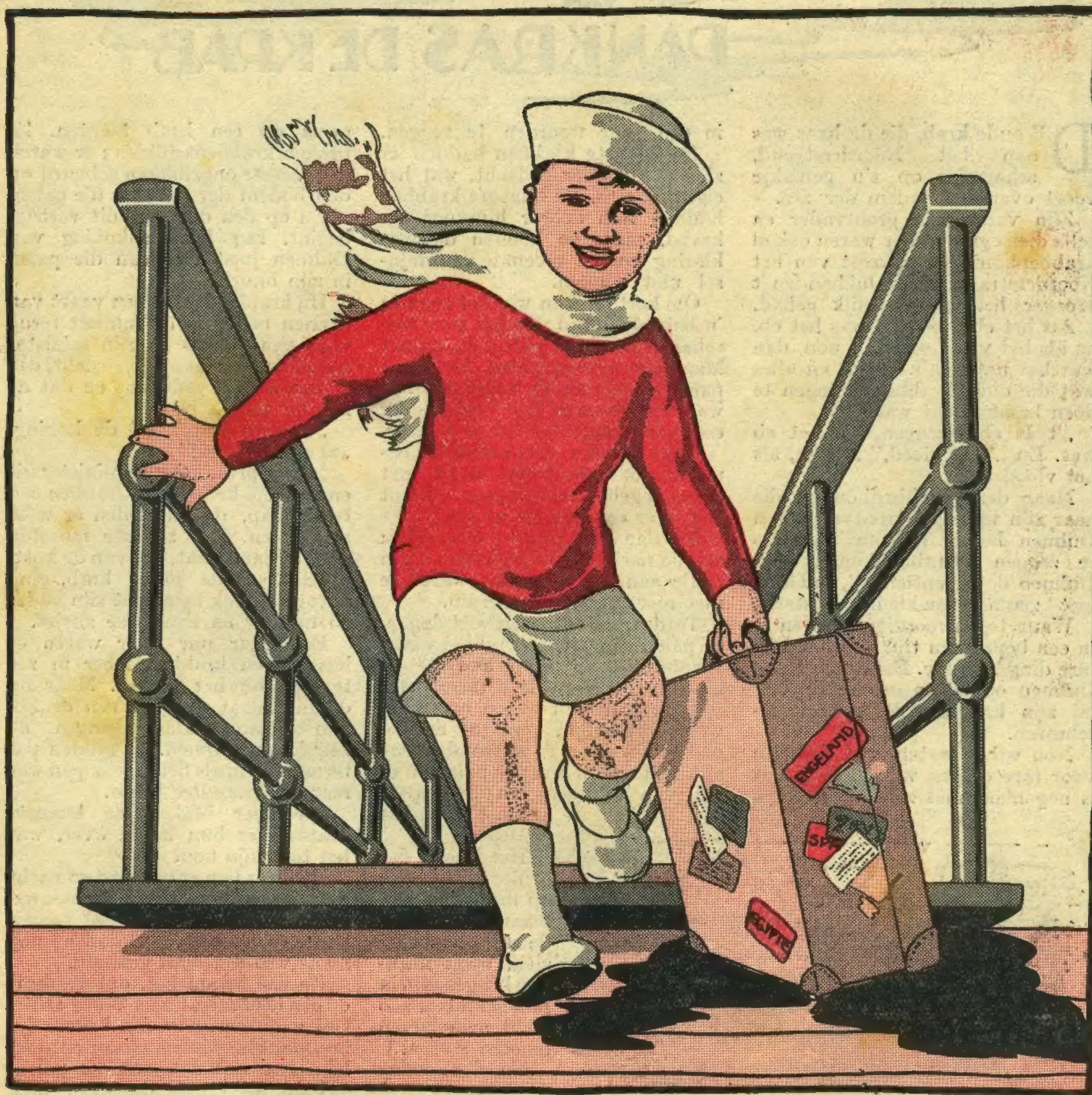
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

23 JULI 1936

ALS ONZE VACANTIEPLANNEN EENS WERKELIJKHEID WERDEN

DE oude krab, die de baas was aan het Noorderstrand, scharrelde op z'n gemakje voort over den bodem der zee.

Zijn vader, z'n grootvader en zelfs diens grootvader waren ook al krabbenkoningen geweest van het Noorderstrand, en die lui hadden 't vroeger heel gemakkelijk gehad.

Als het eb was, dan was het eb, en als het vloed was.... nou, dan was het natuurlijk vloed, en alles wat die oude krabbenkoningen te doen hadden, dat was:

„'t Is eb," zeggen, als het eb was. En „'t Is vloed," zeggen, als het vloed was.

Maar deze krabbenkoning, die naar zijn vader en grootvader van Dulmen heette (of om 't precies te zeggen „Krabbenkoning van Dulmen de Zeventiende", had lang niet zoo'n gemakkelijk bestaan.

Want tegenwoordig gebeuren er in een bepaalden tijd van het jaar rare dingen in zee. Daar moest van Dulmen op letten en daar moest hij zijn krabbenvolk voor waarschuwen.

Nou wil je weten, wat dat dan voor rare dingen waren, doch dat is nog maar niet zoo gemakkelijk in een paar woorden te zeggen.

De knapste krabben hadden er zich al suf over gedacht, wat het eigenlijk was. De knapste krabben hadden zich achter hun oor gekrabd, maar ze konden de verklaring van het vreemde verschijnsel niet vinden.

Om kort te gaan was het zoo: in 'n bepaalden tijd van het jaar verschenen er in zee palen. Ja, palen! Maar geen gewone palen. Nee, deze palen waren rose, en 't eigenaardige was, dat je er in het begin maar een paar zag, en later veel meer.

Ook hadden de krabben bemerkt, dat de palen altijd met twee tegelijk verschenen. Nooit zag je er eens eentje alleen.

En dan was er nog iets geks: als die narigheid met die palen een tijdje aan den gang was, waren ze niet rose meer, maar bruin.

Totdat, na een heeleboel dagen, de palen vanzelf weer uit het water verdwenen, en dan had je er langen tijd geen last meer van.

Deze palen nu waren buitengewoon gevaarlijk, want ze dreven niet in het water en ze stonden niet stil. Het waren levende palen en er zat van onderen een dwarspaal aan met vijf kleine paaltjes.

Ook hadden de krabben bemerkt, dat de palen altijd met twee tegelijk verschenen.

Het scheen, dat er nog iets boven op die palen zat, maar dat konden de krabben niet zien, want krabben krijgen pijn in hun nek, als ze zoo recht naar boven moeten staren.

En deze palen — dat zei ik al — waren erg gevaarlijk, omdat ze soms op een krab trapten. Ze braken krabbenschilden; er waren al de ergste ongelukken gebeurd op den bodem der zee met die palen.

En op den dag, dat dit verhaal begint, zag Krabbenkoning van Dulmen juist vier van die palen in zijn buurt.

Hij krabbelde met een vaart van dertien meter in de minuut terug naar zijn paleis en zijn minister zag al dadelijk aan zijn gezicht, dat er iets niet in orde was en dat de koning zorgen had.

„O lieve help," zei de koning, „ze zijn er weer!"

„Goeie grut," riep de minister uit en dadelijk kregen alle krabben een boodschap, dat de palen er weer waren en dat ze mee moesten naar de zandplaat, vèr van de kust.

Pankras, de jonge krab, ging natuurlijk ook mee met zijn vader en moeder en zijn twee zusjes.

Een paar uur later waren er haast geen krabben meer in zee te zien bij het strand. Maar op de zandplaat was het een drukte van belang. Daar gingen de krabben nu wonen. Ze zouden pas terugkomen, als het afgeloopen was met die griezelige palen.

En weer braken de knapste krabben er hun hoofd over, wat het toch zijn kon.

Pankras liep er ook dag en nacht over te suffen. Hij was nieuwsgierig. Hij wilde altijd het naadje van de kous weten, al had hij nog nooit van een kous gehoord.

En zoo kwam het, dat Pankras op een ochtend al heel vroeg stilletjes wegsloop over den bodem der zee, want hij wilde nu gaan ontdekken, hoe dat zat met die palen.

Pankras krabbelde uren lang voort, tot hij in de buurt van 't strand kwam, en toen ging er een

schok door hem heen! Hij zag twee groote palen — ze waren al een beetje bruin — en daarnaast twee kleine paaltjes. En toen nog twee.... en nog twee.... en nog twee.... steeds maar meer palen zag Pankras. Het duizelde hem voor de oogen.

Nu was Pankras een slimmerik van het eerste water. En bang was hij ook niet. Daarom ging hij op zijn rug liggen en hij staarde naar boven. Zoo ontdekte hij het geheim van de palen. Hij zag, dat er boven op die palen een soort dier zat met een lang lijf, waar ook twee palen aanhingen en iets wat rond was er boven op. Dat was zeker de kop, dacht Pankras.

Het waren dus wonderlijke dieren!

Maar wat was dat? Pankras voelde zich ineens meegesleurd, alsof er plotseling een sterke strooming stond in het water, en toen werd hij uit het water gelicht en even later lag hij op het strand.

Ja, Henk Jansen had Pankras gevangen met zijn vangnet. Nu lag Pankras op het strand te trillen van angst en Henk Jansen zat er bij en keek verwonderd naar die krab.

Henk Jansen vond de krab een raar dier en de krab vond Henk Jansen een vreemd beest.

En Henk Jansen was van plan om de krab mee naar huis te nemen, maar gelukkig riepen Wim en Gerrit Overstegen hem, of hij wou komen helpen met hun fort. Toen vergat Henk Jansen de krab.

Pankras kroop over het strand en nu zag hij menschen. Hij zag, hoe die rose en bruine palen aan de menschen vastzaten. Maar de zee was ver en Pankras begreep wel, dat hij nooit meer bij het water zou komen.

Toen zag hij een kano en, omdat hij zich zoo graag wilde verstoppen, kroop hij erin.

Uren lang zat Pankras in de kano en hij had 't vreeselijk warm, want hij was het koele water van de zee gewend.

Maar eindelijk, al na den middag, werd de kano in het water geduwd en iemand ging ermee varen.

Pankras, de jonge krab, ging natuurlijk ook mee met zijn vader en moeder en zijn twee zusjes.

En toen Pankras het water van de zee hoorde klotsen tegen de wanden van de kano, kroop hij voorzichtig op den rand en hij dook weg in de zee.

Dien avond kwam Pancras heel moe thuis. Zijn vader en zijn moeder waren erg kwaad, maar daar lette Pankras niet op. Hij ging dadelijk naar den koning.

Een uur later zat Pankras, de jonge krab, in een kring van wijze oude krabben, recht tegenover Koning van Dulmen.

Pankras vertelde en de wijze, oude krabben bogen diep hun hoofden, toen hij klaar was, want Pankras had een groote ontdekking gedaan: het raadsel der palen was opgelost.

Koning van Dulmen benoemde Pankras tot Ridder van de hoogste Krabbenorde en Pankras mocht een schelp om zijn hals dragen, als teeken van zijn waardigheid, wat erg lastig was bij het loopen.

Maar Pankras droeg de schelp toch, want op dat eene punt was hij net als een mensch: Hij had er wel iets voor over om mooi te zijn!

Pankras was de beroemdste krab van zijn tijd en omdat de zoon van koning van Dulmen een domoor was, mocht Pankras later den koning opvolgen en zoodoende werd hij Krabbenkoning Pankras de Eerste.

Maar als die kano er niet geweest was, dan zou die domme zoon van van Dulmen Krabbenkoning geworden zijn. Ja, 't kan raar loopen in de wereld!

A. VAN OORDT

Daarom ging hij op zijn rug liggen en hij staarde naar boven.

EEN HEELE KLUIF

Op de raadselpagina (pag. 6) zie je een heele geschiedenis in raadselschrift geschreven staan.

Welnu, in die geschiedenis komen drie raadsels voor, die je bovendien nog op te lossen krijgt.

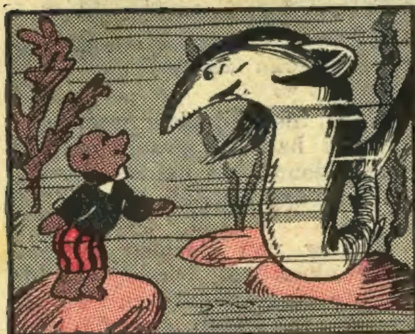
Wanneer je dus het raadselschrift oplost, dien je eerst de geschiedenis onder het ontraadselen door op te schrijven, want dan kun je later zien, wat je nog meer te verrichten hebt.

Bladzijde 6 laat dus een puzzle zien, waarin eigenlijk vier puzzles verwerkt zijn.

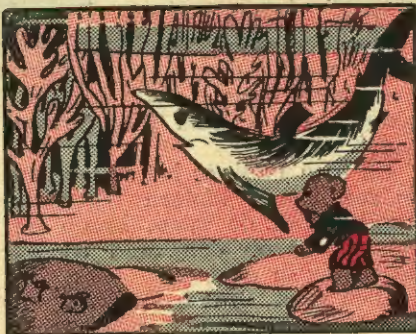
Nu zal het je wel niet verwonderen, dat we hierboven schreven: „Een heele kluif."

TEDDIE IN POPPENLAND

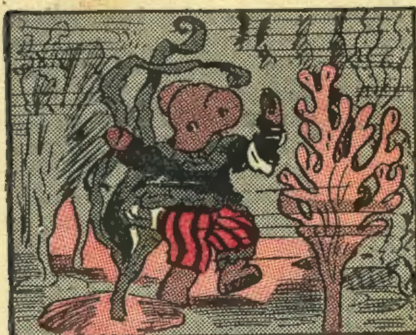
HAJE HAAI VROEG MET Z'IJN VRIENDEL'IJKSTE STEM: "ZAL IK JE EENS HELPEN 'T HOL VAN DE ZEEHEKS TE VINDEN? VOLG ME MAAR, BRAAF BEERTJE, DAN W'IJS IK JE DEN WEG."

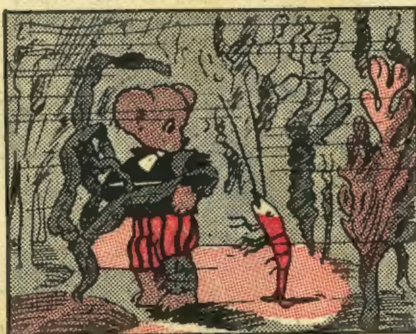
TEDDIE, DIE DEN VALSCHAARD NIET DOORZAG, WAS ERG BL'IJ MET DAT AANBOD, EN ZOO GINGEN ZE DAN OP WEG. B'IJ 'T WIERBOSCH GEKOMEN, ZEI HAJE: "HIER MOET JE DOORHEEN!"

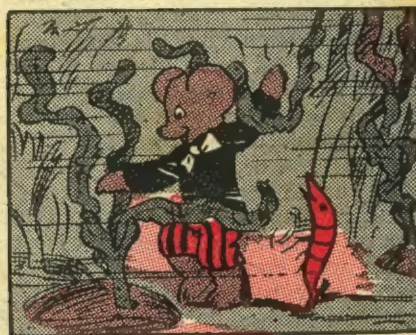
MAAR AL SPOEDIG NADAT ZE HET WIERBOSCH INGEGAAN WAREN, HAD 'T BEERTJE MOEITE OM VOORUIT TE KOMEN EN TOEN 'N WIERPLANT HEM VASTGREEP, KON HIJ NIET VERDER.

METEEN WAS OOK DE GEDIENSTIGE HAAI VERDWENEN EN TOEN BEGREEP TEDDIE, DAT HIJ BEDROGEN WAS. HOE HARDER HIJ OOK TROK OM LOS TE KOMEN, DES TE STEVIGER HIELD 'T WIER VAST.

"WAT SCHEELT ER AAN?" KLONK 'N HOOG STEMMETJE. TEDDIE KEEK OM EN ZAG TOEN 'N GARNAALTJE, DAT HEM MET 'N PAAR VRIENDEL'IJKE KRAALOOGJES ZAT AAN TE K'IJKEN.

"ALS JE NIET LOS KUNT KOMEN, MOET JE EVEN ZEGGEN: "WIERBOSCH, WIERBOSCH, LAAT ME OOGENBLIKL'IJK LOS!" DAN BEN JE DIRECT BEVR'IJD." SPRAK DE GARNAAL. EN TEDDIE DEED ALDUS.

HET WAS GEWELDIG, ZOO BL'IJ ALS DE ZEEHEKS WAS, TOEN HAJE HAAI HAAR VERTELDE, DAT DOOR Z'IJN TOEDOEN TEDDIE STEVIG IN ZEEWIER GEPAKT IN HET WIERBOSCH ZAT.

"DAN IS HET MAAR HET BESTE, DAT IK ER EVEN HEEN GA, OM HEM TE HALEN!" LACHTE ZE EN ZE GING FLUKS OP HAJE'S RUG ZITTEN. ALS ZE EENS GEWETEN HAD, WAT ER GEBEURD WAS!

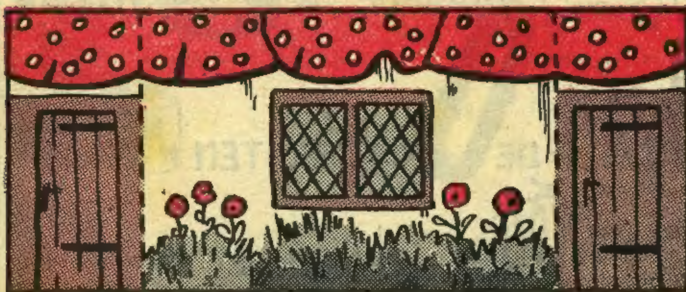
EERST STOND ZE HEEL VERBLUFT, MAAR DAARNA WERD ZE ERG KWAAD, TOEN TEDDIE VERDWENEN BLEEK TE Z'IJN. "WAAR ZOU HIJ NU ZITTEN?" ZEI ZE. MAAR HAJE WIST DAT NIET

HET ELFENHUISJE

(ZIE BLADZIJDE 7)

1.

A

2.

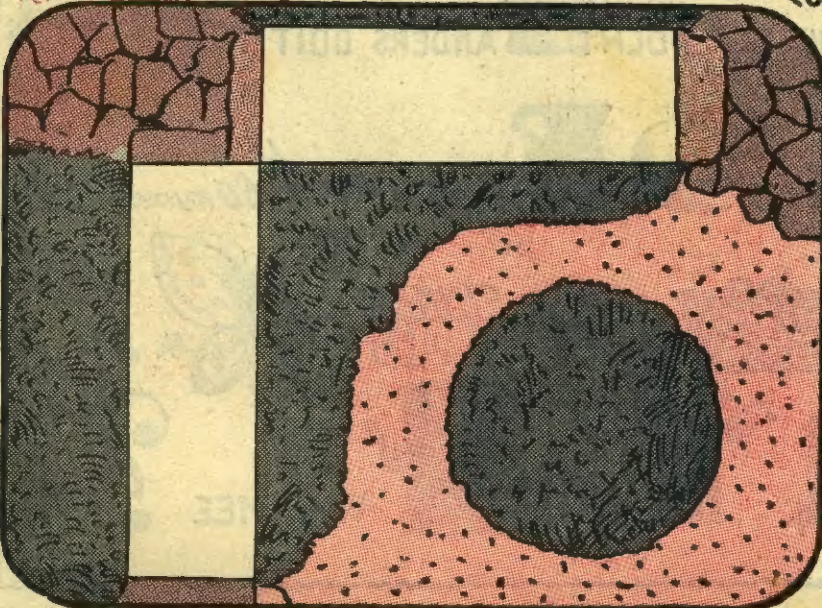
B.↓

3.↑

↖C.

EEN HEELE KLUIF

(ZIE BESCHRIJVING BLADZIJDE 3)

TIJL LINOL WAS 1 eens VROOLIJKE .

ZE ZATEN MET HUN 6 6 6 6 1 6 6 6 6 WAAROP I STOND.

GEGEVEN 1 SPRAK ;„ALS DE NIET BUITEN 1 HG

O GZ MAG WORDEN, NIEMAND KEEREN OF & naar ZIEN MAG,

1 UWER DE DAN ZÓÓ ZN, DAT R 10 G 1 =, DIE

NIET ZIET, DE IGEN DAARENTEGEN WEL ? WIE

R IETS 120KM toonen, t HIJZELF NOCH ie ANDERS OOIT TE K gezi&

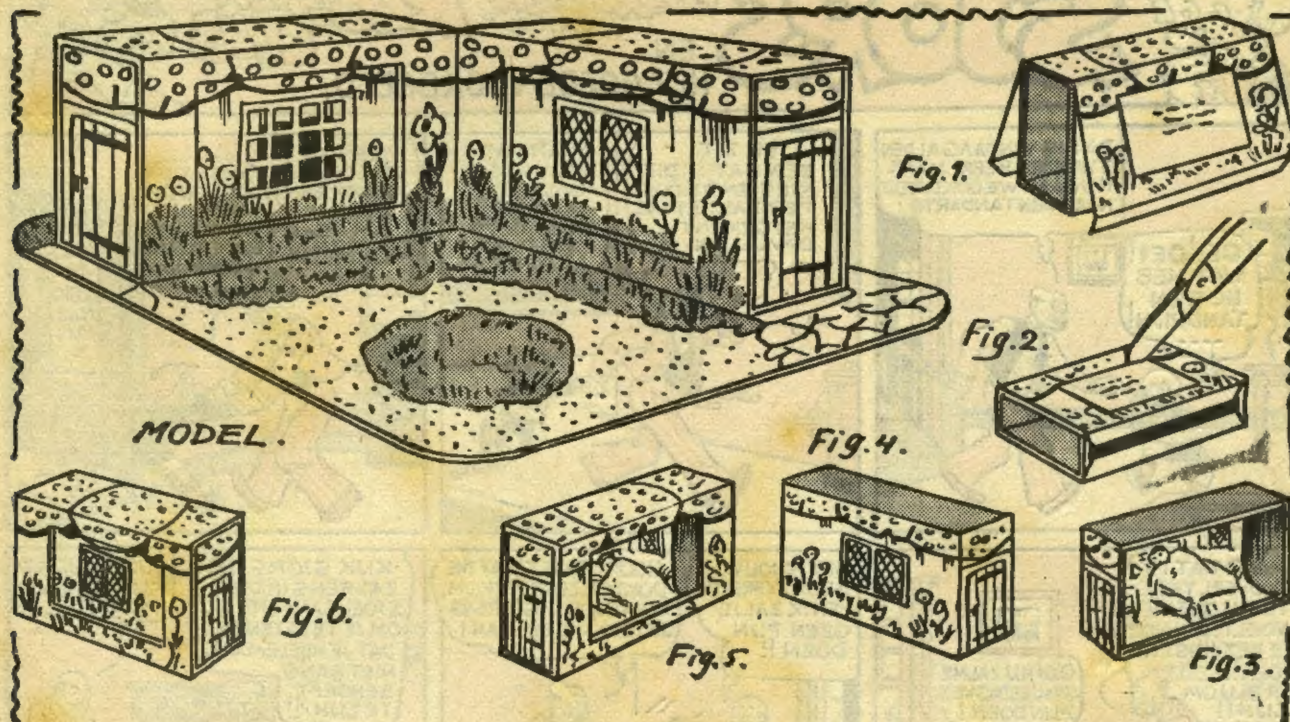
oe t ? & WIE VAN U t LACHEN + Z 60 minuten ZIEN

+ ijk ?" Nie KON d SINGEN LOS t n t . MAAR

W DER R 14 2 16 s WEG MEE ?

EEN AARDIG ELFENHUISJE

Hier is iets voor onze meisjes

MAAK HET OPEN EN KIJK ER IN

ZULLEN we eens een aardige elfenwoning maken, meisjes? Goed, zorg dan maar, dat je twee ledige lucifersdoosjes, een stukje karton, een mesje, een schaar en een plakselpotje bij de hand hebt.

Het eerste werkje bestaat uit het uitknippen van de twee stukjes A op bladzijde 5, die je vervolgens om den buitenkant der lucifersdoosjes heen plakt, als fig. 1 hierboven laat zien.

Wanneer het plaksel goed droog is, neem je het mesje ter hand en je snijdt dan bij beide deksels den witten rechthoek uit, zooals figuur 2 aangeeft.

Nu zijn de twee plaatjes B van bladzijde 5 aan de beurt om uitgeknipt te worden en vervolgens in den binnenkant van de laatjes der doosjes te worden geplakt, gelijk figuur 3 toont.

We knippen thans de strookjes C uit bladzijde 5 en plakken die om den buitenkant van de laatjes der lucifersdoosjes (fig. 4). Mocht er aan de kanten een smal strookje blijven uitsteken, dan knip je dat — wanneer alles droog is — weg.

Wanneer je nu de laatjes zoo in de deksels schuift, dat de plaatjes B door de weggesneden openingen zichtbaar zijn, ziet het er uit als in fig. 5. Het elfenhuisje is dan open, waardoor je naar binnen kunt zien.

Schuif je de laatjes er echter andersom in, zoodat hun bodem achter de opening komt, dan is het elfenhuisje gesloten en ziet er uit als in figuur 6.

Op bladzijde 5 is nu nog het grondplan overgebleven. Dat plak je eerst op karton, laat het onder een paar zware boeken goed vlak drogen en knipt het vervolgens uit.

Ten slotte lijm je de beide doosjes op de witte strooken van het grondplan — zie maar eens op deze bladzijde bovenaan — en dan is alles gereed.

's Avonds zorg je er natuurlijk voor, dat de elfenhuisjes gesloten zijn, maar overdag mag men gerust naar binnen kijken en zien, hoe het eene elfje druk bezig is heerlijke vruchtengelei te koken, terwijl het andere elfje, moe van al het vliegen, rustig ligt te slapen.

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

OP ZOEK NAAR DE BIJENKONINGIN

In deze figuur zie je door zwarte lijntjes twee der mogelijke routes naar de bijenkoningin aangegeven.

De twee andere moet je nog maar eens trachten zelf te vinden.

RAADSELS

1. Vijf en zeven schapen.
2. Boven op het vuur.

VERBORGEN STEDEN

1. Den Helder.
2. Brugge.
3. Utrecht.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EN HET GOEDE VOORBEELD.

